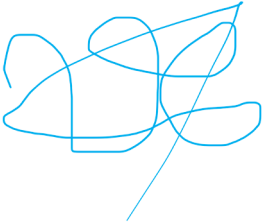

memorii | jurnale

Eu mult drag,

Carmen Vasilescu s-a născut pe 12 aprilie 1989, în Craiova. După absolvirea cu brio a unui liceu cu profil tehnologic, a ales să pună punct învățământului și să meargă pe un drum diferit. Deși este o persoană cu dizabilități, diagnosticată cu tetrapareză spastică, a considerat că este capabilă să trăiască o viață normală, așa că și-a urmat intuiția. Lucrează ca jurnalist și PR în domeniul muzical, a organizat evenimente de conștientizare pentru persoane cu dizabilități și s-a implicat în proiecte de teatru comunitar. Dorința de a zbura, de a fi liberă ca o pasăre sub cerul senin, s-a împlinit odată cu primul salt în tandem cu parașuta. Încântată de această lume în care trupul și sufletul au aceeași direcție și aceeași viteză, a continuat cu scufundări, zboruri cu parapanta și schi. Susținută de părinții ei, e încântată să călătorească și să descopere tradiții și culturi din diferite colțuri ale lumii: Grecia, Spania, Maroc, Turcia, Italia, Dubai, Anglia – și e sigură că lista va continua să crească. Carmen nu ține să fie un exemplu de urmat. Misiunea ei este să le dea încredere oamenilor că viața e cel mai prețios dar și că oricine poate să o trăiască la intensitate maximă, cu puțină susținere și mai ales cu atitudinea potrivită.

Dragă cititorule, mă bucur că ai ales cartea mea. Aș fi vrut să-ți pot scrie o dedicație și să-ți dau un autograf. Din păcate, cum ai să afli din paginile următoare, mi-e greu să scriu de mână. Dar am vrut să îți transmit, totuși, gândul meu bun și bucuria că vei citi povestea mea.

CARMEN VASILESCU

**ȘI DACĂ-I ADEVĂRAT
CĂ NU EXISTĂ
NU SE POATE?**

Între trup și suflet: jurnal

HUMANITAS

Redactor: Genoveva Cerchez
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Andreea Niță
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

© HUMANITAS, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Vasilescu, Carmen

Și dacă-i adevărat că nu există nu se poate?: între trup și suflet: jurnal /

Carmen Vasilescu. – București: Humanitas, 2025

ISBN 978-973-50-8845-3

821.135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

De fiecare dată când mă săruta, uitam cine sunt,
dar mi se amintea de ce sunt aici. Pentru el.

Cuprins

Un cuvânt înainte	9
Nu există nu se poate	11
În drum spre normalitate	41
Întâmplare sau destin?	50
Între dorințe și eșecuri	72
Trăiesc ca să (te) iubesc	104
Sub lumina reflectoarelor	124
Tăceri	157
Cerul este limita?	169
Dependența de a trăi	187
Raiuri	202
Dragă viață,	231
În loc de încheiere	237

Un cuvânt înainte

Sunt o fată care a ales să trăiască fiecare clipă ca și cum ar fi ultima. În loc să mă las pradă întrebărilor de neoprit și răspunsurilor de-a gata pe care le dă, în general, lumea, am hotărât să am parte de o viață cum mulți nu îndrăznesc nici să viseze: să descopăr, să mă bucur, să vin în sprijinul celor din jur, să prețuiesc viața și să-mi țin sufletul sub lumina binefăcătoare a emoției și iubirii.

Așa cum bănuiești, nu mi-a fost ușor. Într-o lume în care, de obicei, se pun etichete, m-am străduit să-mi clădesc o lume bună și frumoasă, în care, de multe ori, rămâneam să cred doar eu. Totuși nu am fost singură chiar tot timpul.

Ca orice om, am avut parte de piedici, dar cred că felul în care le depășim ne face unici. Așadar, cum am făcut eu față? Cine mi-a deschis ochii și m-a învățat să văd frumusețea vieții, atunci când nu știam că se poate?

Hai să-ți fac cunoștință cu Carmen Vasilescu, un suflet, care, de fiecare dată când s-a rătăcit, s-a reîntors mai puternic și mai sigur pe el. Azi, îmi fac curaj să mă arăt cum numai eu mă știu, să spun ceea ce de multe ori mi-am spus doar mie însămi. Vino să inspirăm împreună aerul tare al speranței, mai ales dacă ți se pare imposibil. Pentru că *nu există nu se poate*.

Nu există nu se poate

Încă de la naștere am dobândit un prieten pe viață: tetrapareză spastică extrapiramidală, o formă de paralizie cerebrală cauzată de o leziune ce are ca rezultat pierderea parțială sau totală a capacității de a-mi utiliza trunchiul și membrele. În general, și nervii senzoriali, și cei motorii sunt afectați, ceea ce înseamnă că se pierde atât senzația, cât și controlul acelei părți a corpului. În cazul meu, nu au fost afectați nervii senzoriali, ci doar cei motorii, ceea ce înseamnă că îmi simt întregul trup, doar că nu-mi pot controla în totalitate mișcările mâinilor și picioarelor. Cu alte cuvinte, nu pot să fac singură nimic altceva decât să vorbesc, să râd, să plâng, să privesc. Cam atât, din punct de vedere fizic.

De fiecare dată când mă uit la pozele cu mine de când eram mică, văd o fetiță pierdută într-o lume fără pic de speranță și mă bucur să îi ascult pe ai mei părinți, bunică și soră când povestesc despre cum eram când am venit pe lume. Și să îmi dau seama cât de mult am evoluat de atunci. De multe ori mă întreb: chiar eu sunt copila despre care îmi vorbesc ei?

— Erai atât de micuță și firavă, încât ne era frică și să te spălăm, ca nu cumva să-ți rupem ceva! zice mami, iar eu sunt surprinsă de ghemotocul pe care îl zăresc în poza pe care mi-o arată.

— Erai atât de urâtă când te-am văzut prima dată, și acum uite cât ești de frumoasă! adaugă mamaie, iar eu mă bucur că se vede o diferență în sensul ăsta, oricât de mică ar fi ea.

— Uite cum aveai ochișorii atunci, te uitai în sus, nu ți se vedeau pupilele. Noroc că am fost cu tine la bioterapeut și ți-a

îndreptat privirea, spune tati la vederea unei poze în alb-negru, în care văd o mogâldeată care nu pare să semene deloc cu mine.

— Mi-aduc aminte că, înainte să fii tu concepută, m-a întrebat mama dacă mi-aș dori o surioară sau un frățior. Am fost entuziasmată la gândul că o să am cu cine să mă joc. După ce am analizat și mi-am dat seama că trebuie să împart jucăriile și dulciurile, i-am spus că m-am răzgândit și că nu mai vreau, dar mami mi-a dat vestea: *Prea târziu, e deja aici! și mi-a dus mâna la burta ei*. Asta îmi povestește soră-mea râzând, când am ajuns la fotografia în care se vede o fetiță care ține în brațe un trup mic.

De multe ori m-am întrebat dacă sora mea chiar mă iubește, fiindcă am avut uneori impresia că se rușina cu mine, iar ce îmi povestește despre apariția mea pe lume mă derutează puțin. Încearcă, probabil, să mă facă să înțeleg că mă iubește, chiar dacă la început nu m-a dorit.

Aveam, când m-am născut, șase luni și jumătate, ceea ce, pentru condițiile și în termenii de atunci, însemna că eram un avorton recuperat. O vreme, nici nu am fost înregistrată oficial în documente. Nu aveam prea mari șanse de supraviețuire; în felul ăsta, celor din spital le era mai ușor să scape basma curată. Ai mei au fost sfătuiți să mă dea la un cămin, așa cum se proceda frecvent pe atunci cu copiii ca mine. Au fost revoltați. Îi mulțumesc Celui de Sus pentru că părinții mei au luat această decizie, că nu au renunțat la mine și că m-au iubit și mă iubesc cât pot ei de mult.

Bunica își amintește cu o lacrimă pe obraz de prima spaimă. Făcusem temperatură și nu mișcam deloc. Doamna doctor, vecină de bloc cu noi, a încercat s-o liniștească. Un vecin a adus-o pe mama acasă de la serviciu. Era speriată că aș putea să rămân cu crize de epilepsie tot restul vieții, dar doamna doctor a asigurat-o că nu se va întâmpla asta.

Nu-ți poți imagina cât de mult mă bucur și cât mă liniștește să aflu că nu mă voi chinui și cu astfel de crize. Mi-aduc aminte că, pe la cincisprezece ani, câteva fete din școală am fost chemate

într-o sală de clasă pentru o campanie de promovare a produselor de igienă feminină. Mi-era foarte rușine, mai ales că mie încă nu-mi venise menstruația, ceea ce o îngrijora pe mama. O doamnă ne vorbea despre cum să folosim absorbantele, când s-a auzit un zgomot din spatele sălii. O colegă de la altă clasă își pierduse cunoștința și avea spasme. M-am speriat foarte tare și îmi venea să plâng. A fost unul dintre primele momente în care mi-am dat seama cât sunt de neputincioasă. Am realizat însă și cât de norocoasă sunt. Ce m-aș fi făcut dacă aveam și epilepsie? Nu aș fi putut să rămân niciodată singură și cred că m-aș fi simțit mai rău ca-ntr-o închisoare.

Când aveam patru ani și jumătate, ai mei au aflat de Spitalul de Recuperare Neuromotorie din Dezna, județul Arad, și au avut, pentru prima dată, puțină speranță. La vremea aceea, era singurul spital dotat cu aparatură de ultimă generație, adusă din străinătate. *Așa că am făcut tot posibilul să ajungem acolo*, își amintește mama, și îmi arată poza în care apar la electrospastice, cu niște curelușe din cauciuc prinse de coapse și gambe pentru a susține micii electrozi prin care se transmiteau impulsuri electrice ca să-mi stimuleze centrii nervoși și să-mi întrețină masa musculară. La fel procedau și cu brațele, antebrațele și fesierele.

A urmat o perioadă lungă de încercări, de teste peste teste și cercetări despre care eu nu-mi amintesc mare lucru, fiindcă mi se pare că primele mele amintiri sunt abia de pe la șase ani. Am în minte imagini vagi cu mine într-un pat, singură, așteptând să vină medicul să mă consulte, iar lângă mine – un ecograf la care mă uitam curioasă pentru că nu înțelegeam ce este și ce face.

În prima parte a vieții, mergeam acolo de trei ori pe an și-mi era greu să înțeleg ce mi se întâmpla. Mintea mea era chinuită de întrebări la nesfârșit. De ce nu pot să merg? De ce nu pot să mănânc și să beau singură? De ce nu pot să-ntind mâna ca să prind jucăria de pe masă și să mă joc cu ea? De ce trebuie să stau în spital atâta timp? De ce eu? Eram mereu internată împreună cu mama, timp de trei săptămâni, cât dura o rundă de tratamente.

Nu se permitea decât un însoțitor, iar asta lăsa un gol în sufletul meu, căci îmi lipseau tata, draga mea soră și bunicii, care erau acasă.

Odată, nu mai știu câți ani aveam, am nimerit în cameră cu cineva care nu putea să doarmă. Țipa încontinuu, nu tăcea o secundă, lovea, trântea obiecte, iar eu tresăream la fiecare zgomot pe care-l făcea. Cred că mi-a rămas în minte această întâmplare pentru că, după ce am trecut printr-un amalgam de stări pe care nu le mai trăisem până atunci – frică, nervozitate, stres, agitație –, am descoperit compasiunea, fiindcă înțelegeam, poate pentru prima dată, că persoana aceea nu era vinovată pentru ce făcea sau pentru că era diferită. Că nici unul dintre noi nu are vreo vină pentru dizabilitățile sale. Totuși îmi doream să mă odihnesc, mi-era foarte somn și, chiar dacă nu-mi mai puteam ține ochii deschiși, nu reușeam s-adorm. După un timp, a venit asistenta doctorului care era și fondatorul spitalului. Ne-a dat un scaun pe hol, unde să stea mama cu mine în brațe, ca să pot dormi măcar eu. Săraca mama, cât s-o fi chinuit cu mine, numai ea știe!

Câțiva ani mai târziu, pentru că nu mai suportam să stăm în spital, în atmosfera aceea dezolantă, în care vedeam tot felul de cazuri, care mai de care mai grave, ne-am mutat la Întreprinderea de Prospekțiuni și Explorări Geologice (IPEG), care, cu timpul, a devenit fabrica de marmură din Dezna, și unde aveau niște locuri de cazare. De atunci, am început să văd această experiență ca pe o mică vacanță. Mă bucuram de peisajul montan, mi-am făcut prieteni, aveam parte și de puțină relaxare, și, în general, vedeam totul cu alți ochi, cu mai mult entuziasm, cu mai multă dorință de a descoperi ce mi-a rezervat această viață, dincolo de boală și de destinul care părea imposibil de înfruntat.

Îmbinam utilul cu plăcutul. Pe de-o parte, era tratamentul, care includea gimnastică, masaj, electrospastice, ionizări, galvanice, magneto și probabil că mai erau câteva de care nu-mi mai amintesc. Nu aceștia sunt termenii corecți din punct de vedere medical, dar noi așa le numeam. Nu-mi plăceau deloc. De exemplu, la gimnastică, atunci când trebuia să întind mâinile și picioarele,

eu le strângeam involuntar, încordând mușchii, iar asta îmi provoca durere fizică și frustrare, fiindcă, oricât mă străduiam, nu puteam să mă relaxez. Dar, dincolo de aceste momente, pe care, odată cu trecerea timpului, am învățat să le ignor, îmi aduc aminte și de multe întâmplări plăcute în cele două săli de kinetoterapie, de la parter și de la etajul unu.

Erau, de pildă, perioade în care veneau, în schimb de experiență, studenți englezi, pe care îmi plăcea tare mult să-i ascult vorbind în limba lor, cu toate că, la vremea aceea nu înțelegeam nimic din ce spuneau. Odată, când eram pe masa de gimnastică și o doamnă încerca să-mi întindă piciorul drept, un grup de tineri, fete și băieți, ne-au înconjurat, m-au salutat și m-au întrebat, zâmbind, cum mă simt. Apoi, doamna care trăgea, la propriu, de mine, mișcându-mi, pe rând, fiecare încheietură, le-a explicat de ce și cum trebuia făcută fiecare mișcare. Mama, care era lângă mine, mi-a tradus.

Mai e o întâmplare pe care merită s-o povestesc, pentru că spune multe despre cum decurgea viața de zi cu zi la spital. În sala de gimnastică, dar nu numai acolo, ca să treacă timpul mai ușor și pentru noi, pacienții, și pentru însoțitori, dar și pentru personalul care se ocupa de tratamentul nostru, mai vorbeam unii cu alții, mai spuneam bancuri, mai râdeam, încercând, în felul ăsta, să uităm adevăratul motiv pentru care ne aflam cu toții acolo. Uneori chiar reușeam. Era un zumzet ce se auzea în întregul spital, când, odată, un *Bună ziua!* tare și răspicat a amuțit pe toată lumea. Toți au crezut că era medicul, venit în inspecție. Așteptam să-mi spună cineva de ce s-a făcut așa o liniște. *E domnul doctor*, mi-a zis mama în șoaptă. Apoi, un puști a izbucnit într-un râs cu hohote, amuzat de reacția pe care o stârnise. S-a dovedit că vocea fusese, de fapt, a lui – unul dintre cei pe care îi numeam legănei, copii fără adăpost pe care doctorul îi luase în grijă odată cu deschiderea spitalului, în anul 1981.

Cred că unii se temeau de acest doctor sever, dar, pentru mine, a fost unul dintre cei mai importanți oameni, printre puținii care

au crezut în mine și în potențialul meu. Îmi amintesc că, odată, într-o vacanță, tocmai ajunseseam la spital și așteptam, împreună cu părinții, pe coridor, să-mi vină rândul să fiu consultată. În primii ani și mie îmi era puțin teamă de el, pentru că nu-l cunoșteam, dar poate și pentru că eram prea mică să înțeleg ce se întâmpla. După ce așteptam, uneori și câteva ore, îmi venea rândul să mă aflu singură cu el, fără ai mei alături. Mă întorcea de pe o parte pe alta, pe un pat înalt de spital, mă puneă să îndrept sau să mișc într-un fel anume mâna sau piciorul. În tot timpul ăsta eram dezbrăcată aproape complet. Ți dai seama cât îmi era de rușine, deși eram încă destul de mică! În tot acest timp, el încerca să-mi distragă atenția de la mișcările pe care mă puneă să le fac, întrebându-mă diverse lucruri, cerându-mi să-i povestesc despre ce făceam acasă, despre prietenii pe care începusem să le leg, și, când am mai crescut, despre cum era la școală, ce-mi plăcea și ce nu. Așa, concentrându-mă pe conversație, reușeam să execut mai ușor mișcările. Când am mai crescut, am înțeles că, de fapt, o consultație însemna o cercetare în urma căreia doctorul stabilea ce tratament să-mi prescrie.

Fiecare persoană e unică, iar tetrapareza spastică este de mai multe feluri și se manifestă diferit de la o persoană la alta, așa că tratamentul este adaptat în funcție de diagnostic și de particularitățile fiecărui pacient. La mine, de pildă, pe lângă denumirea generică, domnul doctor a adăugat și termenul de *extrapiramidal* pentru că a descoperit că, atunci când vreau să mișc mâna stângă, să zicem, în același timp, mișc, involuntar, piciorul drept, și invers. Odată, după consultație, ne-a explicat, mie și alor mei, că, atunci când stau întinsă pe pat, cu fața în jos, degetele mari de la picioare stau drepte, la nivelul tălpii, dar când stau pe spate, degetele stau ridicate. Ne făcea, în felul acesta, martorii dilemelor sale profesionale și ai efortului de a găsi o soluție. De la el am înțeles și că niciodată nu trebuie să mi se facă o operație de întindere de ligamente la genunchi dacă nu stau singură în picioare. Am văzut pacienți care, după ce au trecut printr-o astfel de inter-